

[Andreasen (Forsinge).]

netop for dette Spørgsmaal, og hvor man paa lignende Maade som vi Radikale og Socialdemokrater gør det, ser, hvilke store Værdier der ligger gemt for det danske Folk i en Videreføring paa dette Omraade; og disse Kommuner vil selvfølgelig tage Spørgsmaalet op og prøve paa — det kan jo ligge meget forskelligt ude i Kommunerne —, at komme i Forbindelse med den Jord, der er til at faa til Købs. Og saa ligger det saa naturligt nær, at de unge, der opholder sig indenfor Kommunen, netop kan faa udlagt Jord, hvor de helst vil have det. Det har i Virkeligheden stor økonomisk Betydning for disse unge, at de kan faa Hjælp og Støtte hjemmefra, naar de saaledes skal rejse eget Hjem, at de kan bo derhjemme, baade mens Bygningen rejses og mens Bruget i det hele sættes i Gang, at de kan faa denne Hjælp hjemmefra, om ikke i klingende Mønt saa i alt Fald ved Hjælp med Arbejde og paa anden Maade. Vi lægger overordentlig megen Vægt paa, at der i kommende dansk Landbolovgivning maa blive fremmet et Forhold som det, der er peget paa her i § 14 og videre. Da den Jordfond, man her tænker oprettet indenfor de enkelte Kommuner, kan forøges gennem Laan i „Kreditforeningen af Kommuner i Danmark“, og da Staten bidrager gennem Jordfonden til at forøge de Midler, Kommunerne her faar at arbejde med, forekommer det mig, at denne Bestemmelse, som er blevet stærkt modarbejdet fra baade Venstres og fra konservativ Side, i den kommende Tid vil kunne faa overordentlig stor Betydning.

Maa jeg saa lige knytte en enkelt Bemærkning til § 24, der omhandler Statens Jordfond. Det ærede Medlem Hr. Ulrich sagde, at hvis man gik ud fra de Betragtninger, som her er gjort gældende, vidste han for sit Vedkommende ikke, hvor det vilde ende. Jeg synes, det er en meget naturlig Maade at løse disse Spørgsmaal paa. Jeg synes, det er ganske naturligt, at Salgssummen ved Afhændelse af de forskellige Ejendomme, Renter og Afdrag o. s. v., Afsløsningssummer, og hvad det nu kan være, saaledes som det nu fastsættes her, gaa ind i Jordfonden. Det vil betyde, at man faar en stærkere og stærkere Jordfond, og at man netop i de kommende Aar i stærkere og stærkere Grad kan fremme Udviklingen paa dette store og betydningsfulde Omraade. Jeg kan ikke se rettere end, at det er en naturlig Maade at forøge disse Indtægter paa. Jeg og mit Parti vilde hilse med Tilfredshed, om man kunde bygge Jordfonden op netop paa det Grundlag, her er anvist.

Jeg vil derefter gaa over til nogle faa Betragtninger angaaende det andet Forslag, om Vilkaar for Bortsalg af Jorder i offentligt Eje. Overfor de stærke Angreb paa Brugsformen efter Loven af 1919, som vi den Gang saa stærkt gik ind for, vil jeg hævde, at den Udvikling, vi har haft i Løbet af de 10 Aar, denne Brugsform har virket, netop har vist Berettigelsen af, at man fortsætter paa dette Omraade. Vi deler aldeles ikke de Bekymringer for dansk Landbrug, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal havde. Der er kun Tale om en Lovgivning, der tager Hensyn til dem, som opretter Husmandsbrug. Der er, aldeles ikke Tale om, at man ved denne Lovgivning kan føre alle danske Landbrug ind i den Form. Hvis det var Husmandskrav, man havde staaet overfor her, vilde jeg langt bedre kunne have forstaaet den ærede Ordførers Udtalelser heroppefra, og hvis det havde været en Kamp om Grundskylden, en Kamp, som ogsaa maa komme en Gang, fordi vi ønsker denne Kamp om Grundskylden, saa kunde det ærede Medlem med Berettigelse have sagt, at det i Virkeligheden er det samme, som at Samfundet fører sin første Prioritet ind i Jorden i Form af en fast Skat paa Ejendommen. Men under Hensyn til den Lovgivning, her er Tale om, forstaaer jeg det ikke, for her er kun Tale om de ganske almindelige Tilfælde, hvor man opretter Husmandsbrug, hvor man overtager et Husmandsbrug eller Byggepladser eller Havelodder i Byerne.

Venstres Stilling overfor dette Spørgsmaal har gennem Aarene været udtrykt paa en helt anden Maade, paa en lignende Maade som den, jeg omtalte med Hensyn til det andet Lovforslag. Allerede i 1894 udgav daværende Medlem af dette høje Ting, Vilhelm Lassen, en Piece, hvori han udførligt omtalte hele dette Forhold med Hensyn til Brugsformen paa den Jord, som bliver overtaget til Husmandsbrug. Han viser, hvorledes man gennem de sidste hundrede Aar har kæmpet for Selvejendomsretten, og det var rigtigt, siger han her i denne Bog, at man kæmpede for den, for det Fæste, man havde den Gang, det var et Fæste af en helt anden Art. Det vidste det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal ogsaa godt; han svarede sig selv paa Angrebet, og sagde: Det vil blive sagt, at det var et Fæste af en helt anden Art. Det er ogsaa rigtigt, som Vilhelm Lassen siger i denne Piece, at det Fæste, vi havde den Gang, det var et Fæste med et personligt Forhold overfor Ejeren, man var fuldstændig afhængig i alle sine Disposi-